

piskades: „Se on õige, soendage omma taimelobba, ormas föbber.“ — „Seäl on teil õigus“, kostis eßimenne, „se eßimenne wössö, mis wälja tulleb, peate ommale sama.“

Mart ei walletanud i al.

Mart olli kaua aega moisa karjamees olnud ja härra olli temmaga rahbul, sest et truiste ja ustavalt keik teggi ja toimetas, fuida härra sedda tahtis ja ei walletanud i al, eggas püündnud ennast wallega öiendada, kui temma ka übhe eksitusse teggi; ja sedda teädis härra wägga läbbi ärra.

Kord juhtus, et üks wöeras härra moisa tulli, kus siis möllemad härrad mõnda teine teisega räkisid ja wöeras herra arwas ka, et temmas, eggas mitte übhgil moisa wannemal, mitte ühte ainust trui innimest ei olle, waid se keige õigem walletab ja warrastab ja hoiab ennast läänide ja wäänid läbbi öigeks ja ausaks. Üsna õiget ei olle! — Omma härra ütles. „Oh ho, föbber! Selle peale weaksin ma kihla, et Mart mitte ühte sõnna ei walleta!“

„Noh weame!“ hüüdis wöeras herra, „ja kump meitest fautab, mässab teisele viis sedda rubla.“

„Hea fül“. kostis omma härra, „agga ma ollen julge selle peale, et teie fautate, seit Mart ei walleta mitte!“ Nenda sündis fa.

Wöeras härra läks förvale, tingis ommale, hea mässö eest, übhe nore illusa, agga liderliko naeste rahwa, andis head rooga ja fanget mogkusat saffa wiina liggi. öppetas isse tüdruko wälja ja satis tedda metsa Mardi jure, selle kässuga, et ta homme jälle viddi moisa taggasü tullema ja keik seäl ülles räkima, fuida assi olnud, et pärast, kui karjamees moisa tulleb, kas temma ka töt nenda ülles rägib; keige selle eest lubbas tüdrukule head mässö, kui ta omma osja hästiteinud.

Mart olli metsas nuumbärgade jutes. Pääow läbbi hoidis temma neid metsas ja ösekse panni terrase finni, mis selle tarbiks olli tehtud, ja isse pugges piissukesje ollest tehtud honni siisse. Se olli temma ammet keige sui läbbi. Mart agga ei teadnud sest ühte tegi, mis nõu temma truse pärast olli peetud.